

nemlig at ministeren i sine formuleringer i redegørelsen har været meget rund.

Når man næsten kan få konsensusmeldinger fra Folketinget, er det, fordi ministeren har været så rund i sine formuleringer. Hvis ministeren eksempelvis ikke bare havde skrevet, at der skal ske en deregulering, og der skal ned-sættes udvalg, som skal se på, om man kan ændre nogle regulativer og sådan noget, men derimod havde lavet en liste og sagt, at den og den og den lov skal ophæves, og de og de cirkulærer skal laves om, var ordførerne jo gået ind i substansen i det.

Når ministeren eksempelvis i afsnit 5 skriver om byggesagsbehandlingen, at der skal ske en reform, og at ministeren har sat et udvalg i gang i september 1997, er det jo svært at forholde sig til, for vi er alle enige om, at der er brug for en reformering af byggesagsbehandlingen.

Det er meget muligt, at Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet er helt uenige om, hvordan den reform skal finde sted. Men når der er sat et udvalg i gang, kan ministeren ikke forvente, at vi melder på det, før vi ser resultatet af dette udvalgsarbejde.

Det er måske en af svaghederne ved denne redegørelse, at de konkrete initiativer, der rent faktisk er heri, primært går i retning af, at der nedsættes nogle arbejdsgrupper, og at der sættes nogle forsøg i gang osv., for så er vi alle sammen nødt til at afvente afrapporteringen, inden vi kan forholde os til det.

Endelig er der et par ting, som ministeren sagde, og som jeg synes, der er grund til at replicere på.

Angående problemer med byggeskader og byggesjusk må jeg sige, at jeg er helt uenig, når ministeren siger, at det er alles ansvar: Det er lige fra bygherren over entreprenøren, håndværkerne og den enkelte, der arbejder derude på arbejdspladsen, og hvem der nu ellers er involveret.

Hvis ministerens udgangspunkt er, at alle har ansvaret, viser al erfaring, at så er der ingen, der tager ansvaret. Så vil arkitekten sige: Det var bare entreprenøren, der ikke kunne læse min tegning ordentligt, og entreprenøren vil sige, at det var bygherren, der ikke havde formuleret opgaven rigtigt. Så ender vi ligesom i Alice i Eventyrland med, at alle vinder, og så er der ingen grund til at deltage i spillet.

Derfor vil jeg gentage vores ønske om, at de entreprenører, der laver noget svineri, skal vi have stoppet, fordi det samfundsøkonomisk er

en stor ulempe for os alle sammen, og de entreprenører, der laver noget flot byggeri uden fejl, skal præmieres. Jeg er helt enig i ministerens betragtning om, at hvis der sker en offentliggørelse af det, skal markedet nok sørge for at benytte sig af den. Her er vi i hvert fald enige.

Men når det gælder om at få stoppet egentligt byggesjusk, kan det ikke nytte noget, at løsningen er en kollektiv ordning, som alle må finansiere, fordi alle har et ansvar. Her må det være sådan, at de, der laver fejlene, yder et større finansieringsbidrag end dem, der ikke laver fejl.

Så er der offentligt byggeri, og nu skal jeg ikke gå ind og tale specielt om økologisk byggeri, men ministeren har i bogen på side 14 et flot billede af nogle solfangere, der står på et tag et eller andet sted. Der er ingen billedtekst, så jeg ved ikke, hvor det er henne. Men i betragtning af det flotte billede savner jeg egentlig en opfølgning, for én af de ting, som kendetegner offentligt byggeri i Danmark, er, at der stort set aldrig anvendes solfangere, uanset om det er solfangere til varmt vand eller til produktion af elektricitet.

Hvorfor er man så optaget af det, der hedder indirekte solvarme? Man laver en masse glas og aluminium, og så får man lidt varme. Om sommeren bliver der for meget varme, og så skal man have ventilation til at puste varmen ud. Om vinteren er det for koldt, og så skal man have ekstra varme. Hvorfor stiller man det ikke som et krav, når man går ind og formulerer arkitektkonkurrencer, at der f.eks. skal indgå solfangere til produktion af elektricitet og varmt vand, når det kan lade sig gøre? Så kunne man være med til at løfte nogle af disse ting.

Når man ser på de arkitektkonkurrencer, der er vundet bare inden for det sidste halve år, og som jeg har prøvet at følge netop specifikt som energipolitiker for at se, om de gør noget ved det, er svaret nej. Det seneste eksempel er arkitektkonkurrencen om et nyt kunstmuseum i Århus. Der er en masse spændende ting ved det projekt, der vandt, men der er ingen solfangere af nogen art. Hvad med Det Kgl. Teaters tilbygning? Ingen solfangere af nogen art. Her kunne det offentlige gå foran frem for at sige, at det er private, der skal løfte den opgave at få sat nogle solfangere op.

Når det gælder reovering af gammelt byggeri, misbruger man også muligheden. Hvorfor er der ikke sat solfangere op ude på Holmen? Der er masser af muligheder derude for at lave